

Cartea este publicată în conformitate cu legile românești.

© 2014-2017 Cristina Nemerovschi

© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezența ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA

Rezervația unicornilor / Cristina Nemerovschi.

- Ed. a 2-a. - București : Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-144-9

821.135.1

Tipărit în România

Cristina Nemerovschi

Rezervația unicornilor

roman

ediția a 2-a

HERG BENET
PUBLISHERS

CUPRINS

I. România	7
1. Back to my demented sick innerness	9
2. Coliva	13
3. Mortul	32
4. The Fuckin' Deal	52
5. Crăciunul meu singur	64
6. R.	78
7. B.	83
8. A.	89
9. Tara	95
10. E.	100
11. R.	107
II. Fram	117
1. The long, long night	119
2. Întuneric	130
3. Hell	138
4. Așteptări	144
5. Viața de noapte a lui Fram	155
6. Soarele în iarnă	164
7. În momentul ăsta, jur...	182
8. ...chiar suntem infiniți	197
9. Adela	208
10. Zbor deasupra unui grajd cu ură	218

III. Vama Veche 227

IV. Dacă lumea ar fi să reînceapă 275

1. BACK TO MY DEMENTED SICK INNERNESS

Sunt două feluri în care poți simți lumea.

Poți să o simți ca pe un ambalaj frumos colorat, protector, gros, călduros, în care toți oamenii sunt făcuți în așa fel încât să penduleze în jurul tău și să-ți răspundă la diferențele tale nevoi; lumea ca un fundal pe care să te desfășori, să te exprimi, iar ceilalți, decorul, să se uite la tine cu gura căscată, cu un firav fricel de salivă scurgându-se din colțul ei, cu o mâna pregătită să fie dusă la inimă și să exclame „uaaaau!...“. Asta e lumea care răspunde, lumea docilă, pe care o poți modela ca pe un boț de plastilină. Lumea care de cele mai multe ori te plăcutește și nu-ți oferă nimic interesant, nicio provocare, dar asta fiindcă nici nu cauți așa ceva în ea. Ai în tine cam tot ce ai nevoie. Dar e o lume bună, pentru că te poți urca pe cel mai înalt vârf al ei și poți privi dincolo, să vezi dacă mai există ceva.

Sau poți să o simți ca pe un monstru care stă la pândă. Care încearcă să-ți ghicească mișcările și planuiește atent momentul în care tu-l vei ignora, vei fi fericit și prinț în existența ta patetică și insignifiantă, iar el va face saltul final și te va înghiți. Are ghearele lungi, și bale de poftă îi curg încontinuu pe obrajii verzi, plini de bube cu puroi. Orice ai face, nu poți scăpa de el: vede tot, aude tot. Felul

ăsta al doilea de a simți lumea te paralizează, pentru că îți distrugе tot entuziasmul, тоатă îndrăzneala de a te aflа printre oameni. Cu monstrul la doi pași în spatele tău, tи se pare o naivitate să mai trăiești. Când știi că oricum vei fi înghițit, nu prea mai îți vine să faci nimic.

Doar să bei și să aștepți.

Prima dată când am tras o linie din drogul nou adus de A., 4paws, am avut un coșmar continuu care m-a ținut patru zile. Doar zi, fără noapte. În el, omorâsem un om. Nu erau detalii, imagini, nu aveam nimic, nicio chestie de care să mă agăț – eram doar eu, era drogul, și senzația tâmpită că am ucis pe cineva. Nu ștui ce anume transforma tripul într-un coșmar foarte nașpa: nu era vreun fel de remușcare din partea mea pentru cel care murise, nu era milă, nu era disperare. Deși părea foarte real, știam că n-o să vină să mă tragă nimeni la răspundere pentru că am ucis un om.

Nu era nici măcar curiozitate. N-aveam habar dacă omorâsem o femeie sau un mascul, și nici nu țineam să aflu. Mi se părea același rahat. Nu voiam să ștui nici dacă omorâsem un prost sau un om deștept, pentru că, odată omorât, nu prea mai conta asta pentru el. Nici măcar pentru ceilalți. Nu mă deranja prea mult nici ideea că respectiva crimă – despre care nu aveam dubii că se petrecuse – mă izola de cei din jurul meu. Se zice despre criminali că au parte, începând cu momentul în care ucid, de o viață plină de singurătate. Mie îmi plăcea singurătatea. Deci nu, nu era asta.

Era altceva. O senzație mult mai puternică. Senzația că aș fi vrut să-mi amintesc totul despre crima asta, în cele mai mici amănunte. Fără detaliiile crimei despre care nu

știam nimic, pierdeam o parte din ce eram eu. Senzația, mai puternică decât orice, că este esențial pentru mine să recuperez cumva toate amintirile cu mine. Să fiu complet.

Uneori, te gândești că oamenii ar trebui să-ți dea un premiu, ceva, atunci când descoperă că tu ești altfel. Că tu, spre deosebire de ei, poți să simți până mult mai adânc de primul strat de piele al lucrurilor, poți intra înăuntru, cu adevărat înăuntru, acolo unde nimeni nu îndrăznește. Simți că ar trebui să primești o recompensă pentru curajul de-a fi ajuns cel mai departe dintre ei toți. Pe urmă îți dai seama că n-o să se întâpte niciodată. Că majoritatea oamenilor nu știu ce e dincolo de învelișul lucrurilor, aşa că nu au habar că tu ai mers mult mai departe; iar cei care au totuși o bănuială te vor invidia, și te vor urî și-ți vor plănuī moartea.

Crима nu-i totuși ceva aşa groaznic, mi-am zis, în timp ce mă împiedicam prin cameră în căutarea a ceva. Doar ipocriții și lașii se oripilează când vine vorba de ea. Cu toții suntem rezultatul unei crime care s-a petrecut într-un anume moment și un anume loc. Pentru ca noi să fim, cineva a ucis. A ucis pe un alt om, sau a ucis ceva din el însuși, sau a ucis ceva într-o ființă care i-a fost aproape. Suntem înconjurați de crime la tot pasul. Călcăm pe crime, respirăm crime, ne învelim noaptea cu crime. Omul, în sine, e o crimă – asta ar putea fi foarte bine una din definițiile lui. Chiar nu mai contează încă una, e doar o statistică. O crimă în plus, nu, chiar nu mai contează.

Nu poți trăi cu adevărat decât fiind tu însuți până la capăt.

De vreo doi ani aveam o problemă. Simțeam că nu mai reușesc cum trebuie să-mi amintesc cine sunt. Mi se

încețoșau amintirile, iar asta era rău, foarte rău. Cel mai teribil lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

„Vino, și ai să vezi că o să te recunosc“, îi spusesem demult, în urmă cu 12 ani, lui Marius, alter ego-ul meu de atunci. Poate că acum, dacă ar fi venit, nu doar pe Marius nu l-aș fi recunoscut, ci n-aș fi reușit să mă recunosc nici măcar pe mine.

Prezentul era tot ce mai rămăsese, într-un fel.
M-am trezit după patru zile. Îmi era sete ca dracu’.

2. COLIVA

Ploua și de data asta, în morții mă-sii de clișeu. Ploua și, logic, mi-am amintit de înmormântarea lui Machi. Niciodată aveam cum să n-o fac. Eram iar în cimitir, în același cimitir, cred, și pe marginea drumului principal stăteau băbe cu papornițe pline cu colivă, cu papuci negri scâlciăți, cu ciorapi tot negri, groși, scămoșați. Unele plângăreau, altele râdeau. Unele își făceau cruci și bolboroseau rugăciuni, altele bârfeau o Oană sau Biancă sau o Andree apărută seara trecută la televizor, pizdă în jurul căreia se învârtea toată viața lor, cu morți cu tot. Indiferent că râdeau sau plângăreau, le sclipea din timp în timp câte un dinte de aur, sau argint, lângă o gaură, care avea probabil să fie umplută la următoarea pensie, dacă totul mergea aşa cum ar fi trebuit. Și mai era ceva ce-mi amintea de înmormântarea lui Machi: apăruse din senin, de după un cavou, o gagicuță cu părul roz, tuns scurt, și-mi lăsase o carte de vizită. Avea un studio foto și lucra la portofoliu. Îi lipsea un mascul care să-i pozeze. Nud, astea, pula mea.

Maică-mea stătea în capul aleii, cu un popă gras lângă ea, și-mi făcea semne din mâini. Mda, îi fusese frica să nu uit coliva, sau să mă îmbăt și să borăsc pe ea, sau să o scap din mâna, sau pula mea mai știe ce. La drept vorbind, nici nu merita bovina de mama coliva asta. Mă trezisem cu ea

miercuri seara, în gangul din fața blocului unde stăteam, la E. Habar n-am de unde aflase. N-am întrebăt-o. Veneam cu B. din oraș, voiam să-mi schimb țoalele și să mergem undeva să bem până dimineață. Mi-a zis scurt: „Vezi că a murit tac-tu... Eu nu știu să fac colivă, poți să faci rost de o colivă până vineri? Că vineri îl îngropăm...“. I-am zis că bine, văd eu cum fac rost. N-aveam deloc chef s-o lungesc la discuții. I-aș fi zis orice, doar să se care. Joi dimineață, adică ieri, când m-am întors beat muci din oraș, cu B., am sunat-o pe R. s-o întreb dacă știe să facă o colivă. A zis că pula mea, habar n-are, dar o să întrebe pe cineva dacă poate să-i facă. Am dormit ca un porc. M-am trezit tot joi, doar că era seară. Am fumat un joint cu B., care dormise la mine. La E., adică, în apartamentul ei. Eu stăteam la E. de câteva luni, mă mutasem aici pe la sfârșitul verii. Pizda era plecată în team building, lipsea până duminică seara, boerie. B. nu mai dăduse nici pe acasă, nici pe la facultă. Ne-am pus să dăm din cap pe Venom și aşa mi-am amintit de colivă. Mă rog, nu de la Venom, mi-am amintit aşa, brusc, cum faceam cu toate fazele. Am sunat-o pe R.

„Auzi, mâine cică e înmormântarea lu' taică-miu. Ai găsit pe cineva care să facă rahatul ăla de colivă?“

„Ah, băga-mi-aș pula, am uitat complet... Trebuia și tu, în pula mea, să mă suni de dimineață, să-mi amintești. M-am cam rupt azi-noapte, a venit Vivi cu o iarba bună măr. Am uitat de coliva mă-tii.“

„A lu' taică-miu, practic.“

„Ce, mă?“

„Că e pentru tata, zic. Coliva. Taică-miu a dat colțu'.“

„Să-mi bag pula, nu știu de ce înțelesem că mă-ta. Păi, și taică-tu cine e... Adică, pula mea, eu îl știu?“

„Nu. Nu-l știi. Nici eu nu-l prea știam“, îi zic.

„Păi și cum pula mea facem? La cât e înmormântarea?... Bă, ia stai, că am o idee. Am eu pe una în bloc, e și femeie de servicii, asta le are mereu cu pomenile, cu căcături din astea. Sigur face și colivă. Dau acu' o fugă până la ca și o întreb dacă ne rezolvă, k?“

„Mersi, ești cea mai marfă pizdă ever“, îi zic lui R.

Chiar e, cuget în timp ce B. aprinde cel de-al doilea joint. Este și a fost mereu. A rămas cea mai marfă pizdă, după toți anii ăștia, după toate fazele imbecile dintre noi. Timpul a trecut și n-a făcut altceva decât să-mi arate ce am știut din prima: că R. va rămâne R., orice s-ar întâmpla. Că va rămâne cea mai mișto pizdă din lume chiar dacă nu va mai fi a mea.

Fiindcă, de ceva timp, R. nu mai e mea, sau nu mai e doar a mea. Nici nu mai știu exact de când. N-a existat un moment în care să ne fi despărțit definitiv, eu și ea. A plecat, s-a întors, am fugit, m-a găsit, am luat-o în direcții opuse și ne-am trezit că, în pula mea, pământul e rotund și, pe oriunde ai apuca-o, ajungi în același loc. Mereu te întorci de unde ai plecat. Probabil există punctul ăla unic pe harta universului, marcat cu numele tău. Punctul de care nu poți fugi. Care se mută după tine, odată cu tine, ca să nu te pierzi, oricăr de mult te-ar exaspera asta. Fiindcă poate tocmai asta vrei, să te pierzi. Să te rătăcești și să ai șansa de-a fi altcineva.

Și, pula mea, dacă prin 2010 mi-ar fi zis cineva că R. o să se facă lesbiană, aş fi zis că e cretin. Prin toamna trecută, R. a venit într-o noapte la party-ul meu de la E. cu o pizdă frumușică, cu părul scurt și multe pierce-uri, cu gâțul foarte subțire, ținându-se de mâna cu ea. Pe la al patrulea joint

a început să se lingă cu ea și de atunci aşa a rămas – R., cu Vivi. Nu m-a deranjat, adică într-un fel mi s-a părut chiar mișto. Destul de original, de neașteptat. Poate că dacă R. ar fi avut o relație serioasă cu un mascul, care să dureze luni întregi, cu unul pe care să-l ia cu ea peste tot, inclusiv când venea la mine, m-aș fi ofticat mult mai tare.

Pe la a cincea sau a șasea întâlnire a găștii noastre mi-a devenit antipatică Vivi asta. Nu pentru că aş fi fost, pula mea, gelos sau mai știu eu ce, ci pentru că femeia asta era efectiv foarte proastă. Dacă spuneai un banc, dobitoaca nu doar că nu râdea. Mă rog, asta ar fi fost normal, 99 la sută din pizde sunt complet ușurate de simțul umorului – dar dobitoaca făcea ceva mult mai grav: se apuca să-ți explice ție că nu-i frumos să spui aşa ceva, că, vezi doamne, bancul sălă nu-i moral. Adică, dacă spuneai o glumă din aia banală, cu bărbatul care vine acasă și o ceartă pe nevastă-sa că-i rece mâncarea, asta se ridică și spunea pe un ton serios și sec că femeia nu trebuie exploataată și folosită pe post de bucătăreasă, ea fiind de fapt o ființă umană cu gânduri și sentimente. Dacă spuneai bancul cu bărbatul care vine și-și prinde nevasta cu unu-n pat, sărea să te apostrofeze că nu-i frumos să râzi de bărbății înșelați. Dacă-i spuneai bancul cu Bulă poponor, care vine acasă și se confesează la taică-su că-i gay, iar taică-su îl întreabă ce știe să facă și concluzionează „ești leit mă-ta!“, proasta zicea „păi dă nu tuți gheii se fut în cur, asta e un clișeu!“. Până și la bancul cu Iisus care merge prin deșert și fumează un joint avea ceva de obiectat: că îți bați joc de oamenii religioși, care văd în Iisus o entitate demnă de respect. Și, dacă-i răspundeai, cum ar fi făcut-o orice om întreg la minte, cu „Băga-ți-aș sărmă-n nas, relaxează-te-n pula mea, e doar un banc“, se

stropșea la tine că ești cinic, mizantrop și n-ai respect pentru umanitate. Așa că, mda, și eu și B. ne întrebam des ce caută R. cu o pizdă atât de morcovită și înțepată.

B. avea o teorie: că R., după ce a suferit din cauza mea, care semănam mult cu ea, caută pe cineva care să fie opusul a tot ce este ea. Și stă cu Vivi fiindcă i se pare că femeia asta este responsabilă și cu picioarele pe pământ. Cum ar veni, tot ce nu sunt eu. Nu știu în ce măsură era greșită teoria lui, dar cred că R. n-ar fi putut sta cu o persoană cu picioarele pe pământ mai mult de trei zile, fiindcă s-ar fi plătit îngrozitor. Teoria mea era mai simplă: aşa cum o știam eu pe R., probabil că stătea cu Vivi pentru gâțul ei caraghios. Orice ar fi purtat pizda asta, gâțul îi ieșea întotdeauna în evidență, făcând-o să semene cu o pasăre. Cu o pasăre speriată, care stă mereu gata să fugă. Cred că o amuză gâțul femeii proaste, și asta o făcea să o țină prin preajmă. O binedispunea.

M-a sunat după jumătate de oră:

„Am găsit-o pe Marița. Era beată, da' e ok, a zis că face coliva, gratis. Îți-am zis că-i de treabă. Chiar acu' se apucă, cică tre' să stea grișu' sau grâul la înmuiat câteva ore, nu știu ce rahat. E gata oricum mâine de dimineață. Îți-o aduc eu, dacă vrei.“

„Băi, mersi mult. Ești marfă“, i-am zis.

„Să dai și tu o bere. O iarbă, ceva.“

„Dau. Vezi că avem weekendu' liber, sunt singur acasă, E. vine duminică seară.“

„Mna, bine, atunci o să trec cu Vivi pe sămbătă, să ne rupem“, a mai zis R. și a închis.

Fuți găina mă-tii, i-am zis în gând. De Vivi, logic.

Am ieșit și am luat niște bere. Multă bere. B. făcea

baie. Asculta Gorgoroth, cu volumul dat foarte tare. Mă distra chestia asta. Vecinii lui E. erau obișnuiți doar cu finețuri, gen Adele sau Lana Del Rey, dar de când ne mutasem noi se dăduse peste cap totul. New life, new rules. Noaptea trecută ascultasem Urgehal pe balcon, și B. încercase să grohăie și el, să vadă dacă-i iese. Faza e că avea balul la Filosofie, se amânase, și voia acolo să bage și el o cântare. Trebuia să-l aleagă la chef mister boboc și nu putea să meargă cu mâna-n cur. Se gândise să repete piesa aia cu mielul, să vadă ce iese. Părerea mea era că avea talent. și că nu erau motive să nu iasă marfă. Mă bătea gândul chiar să facem un duet.

Am deschis două beri și am sărit și eu în cadă. Apa era rece ca un coi de maimuță. Ăsta, B., mereu făcea baie cu apa rece. Am dat drumul la aia fierbinte.

„Auzi“, zice B.

„Îh“, zic.

„Eu nu înțeleg cum pula mea reușim noi să fim încă împreună. Adică, mna, contrazicem toate căcaturile despre psihologia cuplului. Suntem fix pe dos față de cum ar trebui să fim.“

„Păi, e normal“, i-am zis, bând din bere.

Era cum nu se putea mai rău: apa rece, berea caldă.

„Uite, vezi, tu te-ai băgat acum în cadă cu blugii pe tine. Tu ești ăla rebel din relația noastră. și io, chipurile, ar trebui să fiu ăla normal, ăla cu simțul răspunderii, care să-ți zică: scoate-ți, coaie, blugii ăia de pe tine. Că mă zgârie și murdărești apa. Dar pe mine mă doare-n pulă și că mă zgârie, și că împuți apa, te las să faci fix ce vor mușchii tăi. Că te iubesc oricum. Stai, bă, nu mă stropi, stai să-ți zic... și toată lumea știe că doi oameni complet varză, duși, n-au

cum să reziste împreună. Nimeni, în afara de noi.“

„Da, bre, asta fiindcă noi nu suntem oameni. Noi suntem ultramamuți.“

„Ultramamut e mă-ta“, a zis B., a râs și s-a întins după bere.

Asta m-a cam deprimat un pic, fiindcă mi-am amintit de colivă, de maică-mea și de moartea lui taică-miu.

Habă n-aveam ce urma să se întâpte la înmormântare. Dacă aveau să apară și ăia ai lui, dacă exista vreo familie în prezent, dacă urma să mă trezesc a doua zi cu un pluton de frați sau surori și mame vitrege... Maică-mea era o imbecilă, se trezise în al șaișpelea ceas să fie misterioasă. Am băut berea și am ieșit din cadă, cu apa șiroindu-mi pe blugi, stricând covoarele dobitoacei de E., să mai iau două beri. Se mai răciseră între timp. Am mai băut una, dar tot nu mi-a trecut tristețea. Mă deprimasem destul de tare, nu numai din cauza înmormântării, dar și din cauza lui R., și aşa, ca de fiecare dată când eram deprimat, am ajuns să mă fut cu B.

Eram amândoi pe la a șaptea bere și B. mi-o sugea, chiar foarte bine, din ce în ce mai bine, făcusem ceva exerciții și acum reușea să ia în gură pe toată, ba chiar să fie și relaxat și să trăiască intens faza asta, pe geam se vedea cum se luminează încet-încet, când m-a sunat R. M-am gândit dacă să-i răspund sau nu. Până la urmă i-am răspuns.

„M.!!!“, a urlat R.

Se simțea că era cam fumată.

„Zi.“

„Bă, în pula mea, tre' să vii încoa'. E groasă treaba. Dacă nu vii, nu garantez pentru colivă.“